

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת ויקרא - פורים תשפ"ב

גיליון מס' 579

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

יש לו, בטל כעפרא דארעא. (אפשר לראות זאת גם בעיתונות: אדם שאומר לך שלא להכניס אותו, רק בצנעה, בשיפולי הכתבה, ובלי התמונה שלו - אחרי שהכתבה התפרסמה, הוא נהיה 'מנוי' קבוע וממטיר אינספור חומרים שלו על המערכת. המחשה ל: 'משביעו - רעב..').

המן הָרַעֲב..

כמה תובנות מקוריות ומרתקות

על מגילת אסתר ומגילת-חיינו

1.

... וְכָל-זֶה אֵינְנוּ שׁוֹהֵ לִי בְּכָל-עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת-מַרְדְּכָי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ (אסתר ה', י"ג)

כלום לא קיבל המן האגגי עוד שקי כבוד; מדוע הוא מבטל במחי-יד את כל הכבוד שרחשו לו - המשנה למלך - עד הנה, והרי זה אצלו כעפרא דארעא ממש, רק בגלל שמנהיג היהודים לא מוכן להשתחוות?.. השאלה הזו אמורה להעסיק את יהודי שושן הבירה ולא-רק.

אז הנה ההסבר, כך לטעמי, לאחר התבוננות:

תאווה כמו תאווה, בניגוד למה שיש כאלו שחושבים, זה לא רק תאבון לעוד. אלא שגם ביחס לכל מה שהאדם כן קיבל עד היום - הוא מרגיש "כי לא נודע כי באו אל קרבנה". כאילו מעולם לא קיבל דבר. בבחינת: "משביעו - רעב" (גמרא סוכה ג, א). השובע משנה פניו והופך לרעב -

זוהי - אולי ביתר עומק - הבחינה של "יש לו מנה - רוצה מאתיים". אין הכוונה שהוא רוצה עוד מאה, אלא שמבחינתו גם המאה הראשון נעלם כלא-היה, והוא זקוק למאתיים חדשים.. התאבון התאווני יוצר ביטול מוחלט גם ל'יש' הצנוע שכן ישנו.

זוהי - אפוא - הבחינה של "וכל זה איננו שווה לי". המון מקבל טונות של כבוד מכל העולם, אבל אם אפשר לקבל עוד ואין - הרי כל הכבוד שכבר

2.

הגה"צ רבי אליהו רוט זצ"ל סיפר פעם אחת מהרה"ק בעל ה"אמרי חיים" מוויזניץ, שאחרי המלחמה שהה בגרמניה, שם נפגש עם יהודי המקום שהיו 'מתנגדים' מבטן ומלידה, ולבסוף הפכו לחסידים נלהבים.

הדבר הפתיע מאד את הגבאי שלו; איך הצליח לפעול מופת כזה להפוך "דייטשישע אידן" לחסידים?..

האדמו"ר - כך מסופר בספר 'איש חסיד היה' - פתר את תמייתה:

... כאשר השונא רואה

שחברו מאכילהו לחם - הוא

חש שאין פרטנר לשנאה.

ואהבה זו מולידה אהבה

נגדית. בכוחו של האוהב

להמיס את שנאת השונא

באמצעות הגברת האהבה..

"אהבתי אותם בכל לבי ונפשי, ללא גבול, והאהבה הייתה גדולה כל-כך עד שבהכרח אהבו הם גם אותי והלכו אחרי - - - כמים הפנים לפנים".

אסתר המלכה - כך למדנו בגמרא (מגילה טו, ב) הזמינה את המן למשתה אשר עשתה כי למדה מבית-אבא את הפסוק שלימדנו שלמה המלך.

ר' יהושע אומר: מבית אביה למדה. שנאמר {משלי כה-כא}: אם רעב שונאך - האכילהו לחם

בפשטות מקובל לחשוב כי "האכילהו לחם" הוא "שוחד" שעשוי לרכך ולעדן את השנאה. כשהבטן מלאה ממעדני-שף, אין בו הרבה מקום לשנאה..

אבל דומה שיש כאן רובד עמוק-יותר, והוא על בסיס אמרה נוספת של שלמה המלך עצמו: "כמים הפנים לפנים, כן לב האדם לאדם", וכאשר השונא רואה שחבר שלו בכלל דורש בטובתו ומאכילהו לחם, הרי הוא מגלה כי לשנאה הזו אין בכלל פרטנר וכי היא חד-צדדית, ואזי - ממילא - זו נמסה כחמאה.

כי אהבה מולידה אהבה נגדית. ובכוחו של האוהב - כאמור - להמיס את שנאתו של השונא באמצעות הגברת האהבה.

חג פורים, של התרוממות-הרוח, שמחה, אהבה ואחוזה לכולנו!

הפנקסו של החנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

התחפושת: עמלק..

חסע ליל-פורים בבני-ברק
שלא הכרתם

הרב אברהם י. פרידמן

כבשה או שפן. על זה רוקח הבית כמרקחה אצלנו זה שבועות טרם חג הפורים. זה נשמע כבר דיון ב'קבינט'; לגמרי לא דיון פורימי עלוב על תחפושת לבן השנתיים.

תחפושת. דבר כה-ילדותי בעיניי בשריות. 'רועי-צאן' או 'מעיל ספר תורה' לא מקלפים מהתהייה סביב ה"ונהפוך הוא" הזה. מה באמת פשר המנהג להתחפש? מה קורה פה, יהודים? יותר נכון: מבעד להמולת קולות מצהלות השיכורים וצפירות רכבי התנ"ם - מה-זה פורים - השקט - בעיניכם?

יום הכיפורים הוא יום של גילוי. גילוי האור הפנימי שלי ושלך.

גילוי של בחינת "אל תראוני כי אני שחרחרת - ששזפתני השמש". זהו יום בו האור הפנימי, הנשמתי, מתגלה במלוא נקייתו וזוהרו. כאן - כפי שמלמד כידוע הרמב"ם - אין "שחרחרת". כי זה רק כתם חיצוני - "ששזפתני השמש". "שאר שבעיסה" (ברכות יז)

יום הפורים - כמוהו - נלחם בתעות העמלקי - זה שרוצה לטשטש את ההבדל הנחרץ הזה. הוא זה שרוצה לבלבל את היהודי כשיגיד לו שהעבירות הן חלק צרוף מאישיותו. זהו בעצם ה"סוד" הגדול של הפורים שנחשף בשעת כניסת היין. כאן מתגלה ה'אני' האמתי, נטול הדעת אך מלא הדעת.

יום הפורים - כיום הכיפורים - הוא יום הרצון הפנימי של ה"רצוננו לעשות רצונך" (גמרא ברכות יז, א). יום ה"קבלת תורה מאהבה" (גמרא שבת

פח, א). ביום הזה אנחנו מכריזים להיכן המהות הנשמטית שלנו שייכת. ביום הזה אנחנו הודפים את הטשטוש העמלקי העוין שמבקש להחדיר קרירות במקום הכי חם והכי עמוק שלנו - במקום הבעור המיית לב לריבון כל-עולמים.

תלמודא

חושג תלמודי אחד

וְשִׁשׁוֹן וְיָקָר: האם יוצאים ידי-חובה במתן לחם לחולי צליאק?

בגמרא במסכת מגילה (ו, א) מסופר: ר' יהודה נשיאה שדר ליה לרב הושעיא אטמא דעגלא תליתא וגרבא דחמרא. שלח לו: "קיימת בנו רבינו ומתנות לאביונים". פירש הריטב"א: "שלא הייתה יקרה התשורה בעיניו ואמר שאינה מתנה לאדם כמוהו ולא יצא ידי חובת משלוח מנות איש לרעהו". רואים מכאן שיש עניין של משלוח-מנוח בדרך של כבוד, כלומר שתתאים למקבל ושייתכבד בה. וכך נקט בבאור הלכה (סימן תרצ"ד ד"ה 'חייב' כי ראוי להחמיר שלא לתת דבר פחות - לעשיר).

ובעבר הסברנו כי יש מקום לחדד כי המקור לכך שיש דין "כבוד" במשלוח-מנות נובע מעניין "ויקר". היינו שליהודים היה גם אורה ושמחה וגם כבוד, בבחינת מה שמרדכי הונהג בידי המן ברחוב העיר בבגדי מלכות. אולם בשורש העניין הדבר יובן מאוד: בהיות ושורש עניין משלוח-מנות הוא הרבות אחווה ורעות (וכפי שהרחיב והאריך בזה רבי שלמה אלקבץ ז"ע - בעל מנות הלוי) ממילא כל מתן משלוח-מנות שאינו מותאם למקבלו, ובפרט כאשר נותן לאדם מכובד מנה פשוטה-בעליל, הרי שלא רק שלא גורם כאן אחווה ורעות, אלא שאף פוגע בו. (ובדרך זו העלינו בעבר לנקוט שמי שנותן לחולה צליאק מנת גלוטן, הגם שלכאורה העניין לו מנה הולמת, אך בהיות והשני אסור לו הדבר, ייתכן שיש פה אפילו חוסר רגישות ואף פגיעה, ובוודאי פגיעה בעניין האחוה ורעות. ועיין בזה עוד שאף שלמעשה גם אם המהלך של מצווה זו הוא למען סעודת פורים מעט יובן, כי כאשר נותנים לאדם אוכל שלא דרכו לאכול, אולי לא יאכל, אך מכל-מקום יותר יובן בדרך אחווה ורעות).

והנה, אולי בדרך פלפול היה מקום לטעון כאן טענה חדשה: הגם שיש עניין של "כבוד" במשלוח-מנות, אולם מי יחליט כי הכבוד תלוי דווקא במקבל; שמה ואולי עיקר עניין הכבוד הוא שהנותן ייתן מתנה מכובדת מצדו, גם אם המקבל אין זה הולם אותו לגמרי. שאטו כל פעם נחשוב מחשבות שאדם עשיר כקורח, הלה יצטרך ליתן לו מגדנות בשווי אלפי שקלים?!

ובאחרונה חשבנו להציע מקור מעניין לדברינו. הנה יודעים אנו כי ישנו עניין של "כבוד המת" (ובשלהי מסכת מועד קטן האריכה הגמרא בעניין קריעה האם כבוד המת הוא וכן עוד דינים כהנה והכנה). ובשלמא לדברי ה'נתיבות' כי עיקר עניין כבוד המת הוא ההליכה בדרכיו ובאורחותיו נוחא, אולם בפשטות עניין כבוד המת הוא עניין שהאדם יעשה פעולות לכבוד המת וכגון הספד (ראה גמרא סנהדרין מז, ב). והנה הרי המת כבר איננו איתנו ומה יש עניין "לכבדו"; הלא איננו "מתכבד" כל ועיקר!

חזינו אפוא, כי המהלך של כבוד האחר, אינו תלוי בהכרח במתכבד אלא במכבד - ואם הוא עושה פעולת כבוד כלפי השני, הרי זה כבודו של המת. עם זאת, הדברים הולמים יפה את דברי הריטב"א שעיקר כוונתם שהאדם ייתן לאדם מכובד מתנה מכובדת באופן כללי ולא מוולזלת, אולם בוודאי אין הדגש שייתן דווקא בהתאם לניהוגי חייו.

וביתר-חידוד: עיקר הדגש הוא שלא ייתן דבר פחות לעשיר, שהוא בגדר זלזול ולא רק העדר-כבוד, אולם אין הדגש שייתנו דווקא דבר מכובד בהתאם להונו האישי וארחות-חייו המפונקים.

יום הפורים הוא התשובה לעמלק שמזנב בבני הנוער הנחשלים, המתמודדים, לכאבם, עם ניסיונות דור עיקש עד-צוואר כשמבקש להחדיר בהם כי במצב כזה כביכול 'נתלשו' מארץ החיים הרוחניים וניטל מהם הזיק המקשר אותם לנשמתם. היום הזה מכריז לכל בן-נוער באשר הוא, שניתן לבכות עם היין ולהתגעגע לפנים הזוהר. לבכות ולהתחבר שוב ל'חלק אלוק ממעל' הזך והמלא אור-יקרות. קרובה הדרך חזרה.

פורים - יום הגעגועים, מזמין אותנו לפגוש את עצמנו. להתבסס ביין ולגלות את האור הגנוז בקרבנו. הנקי. הטוב ללא רבב. את ה'חלק אלוק ממעל' שאין בו כל שיור לענייני פיצה ובורקס. היום הנשגב הזה, מבקש מאתנו להישיר מבט אל עצמנו פנימה ולקוות. להתגעגע.

רחובות בני-ברק הצופה יעידו.

כל-כך הרבה נערים בפורים מרגישים 'מגלים את האור'. נגאלים מה'שחור-לבן', זורקים דינמיות ומרגישים 'פרחחים' לרגע. עצוב להם בפנים. ועצוב לי עליהם. לכו תגידו להם, עם מבט לבבי וכנה, שהרוע זה רק תחפושת. משובות-נערים שעוד יחלפו. זה לא עצמייתם. תחפושת רק.

בואו אחיי, חבקו את שמוליק מחפש-הדרך חזק ולחשו לו בשקט באוזן, באהבה גדולה, שאולי בסוף - בלי שתשימו לב - תישמע קצת צעקה כאובה:

"שמוליק היקר! אל תראוני, אל תראוני שאני שחרחרת, ששזפתני השמש!"

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

בירה הנביאים - צילום: הקריה הרפואית רמב"ם

נס פורים דטבריה

**במהלך הנסיעה - פורצת האישה בבכי מר. הנהג לא
מבין על מה, והסיפור גורם לה לרדת מהמונית <<
ומה היה הסוף המפתיע?**

זה קרה בטבריה השכנה בשבת מלכתא לפני מספר שבועות. הסיפור הגיע לידי עיתון 'ידיעון צפת' מפי עד-ראייה נאמן ומתפרסם כאן לראשונה מעל דפי העיתונות.

עובדי 'חברה קדישא' בת"א ערכו שבת-גיבוש לרגל ז' באדר א' - יום המצוין אצל ה'חברא קדישא' - באחד המלונות הממוקמים על חופה של טבריה. הזוגות לא הורשו להביא ילדים ומשפחת אחד העובדים עברה - בדרך לטבריה - בבית משפחת הגיס שבחיפה, ושם הותירו את ילדתו לשבת.

בשעה 3:00 לפנות-בוקר מצלצל הטלפון ב'קבלה'. העובד הנכרי עונה. על הקו מבית-החולים רמב"ם בחיפה, מבקשים מבני-הזוג המדוברים לנסוע עכשיו כדי... להיפרד מילדתם הפעוטה. (מדובר, אגב, בילדה יחידה שנולדה להם כעבור שנים ארוכות של ציפייה). מתברר, כי הילדה נפלה מקומה גבוהה ומצבה קריטי.

לאחר כמה שעות, ובכפוף לשאלת רב פוסק שהיה במקום, הורשתה האימא לנסוע עם מונית נהוגה בידי גוי.

מונית הוזמנה מאחת מתחנת המוניות כשכמובן שם התבקשו להביא נהג גוי.

הנסיעה החלה, ובדרך האישה כמובן פורצת בבכי-תמרורים בלתי-פוסק. הנהג מתעניין מה ארע, והוא מבקש להרגיעה. "אל דאגה, אל יאוש. אפילו חרב חדה מונחת...".

האישה - נתקפת בהלם אלמותי. מה לנהג ערל עם מימרת חז"ל? ואז, לאחר בירור קל, מתברר כי הלא-יאמן קרה: לבסוף הוזמן נהג יהודי לקחתה הביתה ולא היה נהג גוי באזור.

היה זה בצומת 'גבעת אבני' הסמוך לשכונת 'פוריה' במרומי טבריה. האישה ביקשה לרדת לאלתר ושום שכנועים לא הועילו. היא עשתה את דרכה רגלית ליישוב 'גבעת אבני' הסמוך ונקשה על דלת המשפחה הקרובה. שם קיבלה בסבר פנים יפות, כשהיא שחה אודות המקרה העגום.

כמובן שהשבת עברה עליה באווירת לא-קלה של מתח ודריכות מפני הבאות.

לאחר צאת השבת היא מתקשרת, בהולה כולה, לביה"ח רמב"ם כדי לדעת מה שלום הפעוטה שלה.

ואז התברר הנס הגדול: בשעה 10:30 בבוקר - בדיוק בשעה בה החליטה לרדת מהמונית למען כבוד השבת - קרה הנס: הילדה התעוררה מהתרדמת העמוקה וקראה: "מה אני עושה פה?", תוך שהיא מבקשת להליט ממנה את המכשירים הלופתים.

האם - נדהמה. הבינה את הנס הגדול ואת העובדה כי "שבת היא מלועוק - ורפואה קרובה לבוא".

כי השבת מקור הברכה ומקור הרפואה היא.

השאלה שכולם שואלים:

מה נשִׁתְּנָה

פסח תשפ"ב מפסח תשפ"א?

בקרב..

**לתשומת-ליבכם! מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון
למייל ללא תמורה בשליחת דוא"ל לכתובת: abyisrael@gmail.com**

מלווה הלכה

אקטואליה מזווית יהודית

הארת הייחוד בפורים

על העבודה העיקרית ביום הגדול והקדוש - יום הפורים הבא עלינו לטובה, לברכה ולשמחה << 'והננו על יחודך יומם ולילה עדיך - בפי כולנו ובלבבו שאתה לבדך אלוקינו'

הרב דן בנימין
אבוחצירא - צפת

מקדימים רפואה למכה

פניני המגילה

אחר הדברים האלה כשך חמת וכו' זכר את ושתי וכו' ואת אשר נגזר עליה. (ב,א) לכאורה היה צריך לכתוב ואת אשר נגזר עליה כי המלך הוא זה שגזר בסופו של דבר וכאן נכתב 'נגזר' כאילו שלא המלך הוא זה שגזר על ושתי אלא שמצד משהו אחר 'נגזר'. ולכן, נראה לומר שכך באמת הרגיש המלך, כי רצונו כן היה בושתי ומי שהכריע את הכף לרעתה זהו ממוכן, ואותו ממוכן ניצל את שכרותו של המלך והכריחו לאשר את הגזירה.

ועוד ניתן לפרש, דהקב"ה בורא רפואתן של ישראל לפני מכתן וכאן הגזר לא היה אף אחד אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו, ולכן נכתב 'נגזר' דהיינו מן השמיים. וגזירה זו הייתה רפואה גדולה לעם ישראל שהרי לבסוף נכנסה אסתר תחת ושתי הרשעה והביאה ישועה בחדרי חדריו של הגוי לעם ישראל.

אחר הדברים האלה גדל וכו' המן בן המדתא האגגי וגו'. (ג,א) נסמכה גדולת המן למאי דכתיב לעיל מינה (ב,כג) - גבי בגתן ותרש - 'יתלו שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך', לרמוז לנו שאחריתו של רשע זה נכתבה עוד לפני גדולתו - יתלה על עץ. וכדברי רש"י גדל המלך וגו' את המן. שהקב"ה בורא רפואה למכתן של ישראל קודם שיביא המכה עליהם.

המן ועשרת בניו. נ"ד פעמים יש את תיבת 'המן' במגילה וכן נ"ד אותיות יש בשמותם של כל עשרת בני המן. פלא פלאות. ואולי זה מרמז שרשעותם ומזימתם של עשרת בניו היו בדיק באותה מידה של אביהם. 'זכר עמלק ורעו' עולה לגימטריה קטנה של נ"ד גם כן.

א. בפורים זוכים אנו להארה עצומה, הארה מופלאה שאין כדוגמתה, ההארה ש'אין עוד מלבדו', בפורים זוכים אנו להשגת היחוד, יחודו יתברך, - במלוא העוצמה וביתר ביחס לשאר המועדים והזמנים הקדושים. והיינו שביום קדוש ונשגב זה יורדת הארה עצומה ונוראה שמאירה באור יקר את כל מחשכי הסתרי והעלמי העולם השפל וע"י הארה זו זוכים אנו להכיר ביתר השגה וביתר הכרה ש'מלוא כל הארץ כבודו' אין עוד מלבדו, אפס זולתו, זוכים אנו מיוחד זה לידע לראות ואף להרגיש איך שהש"ת ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ואין שום מציאות מבלעדיו כלל וכלל, לית אתר פנוי מיניה, כפשוטו, בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, וכל הנמצאים כולם הינם רק כלי לגילוי יחודו ית' באשר הם זיו חיות אלוקותו ית' ש'ממש ואינם נמצאים כמציאות עצמית אלא אך ורק מחמת מציאותו ית' והמצאתו אותם בכל רגע ורגע ממש 'שאתה הוא והוה בכל שלך הכל וממך הכל - טובב את הכל ומלא את הכל ובהיות הכל אתה בכל'.

ב. כתוצאה מהשגה זו - זוכים אנו ביום מופלא זה להשיג בדעת ולהשיב ולהפנים אל הלב - עד למעמקי השיתין ממש שכל מציאות ומציאות, כל נקודה וכל פרט, כל מחשבה ודיבור ומעשה, כל תנועה ותנועה, כל דבר ועניין, כל מצב וכל אירוע על מכלול חלקיקיו ופרטיו הגדולים והקטנים הכל - הכל, הכל ממש, הכל ממנו יתברך שמו ואך ורק ממנו, הוא עושה את הכל, הוא מהוה מחייה ומקיים את הכל בכל רגע ורגע, הוא ממציא ומזמן את הכל, הוא משגיח על הכל בהשגחה פרטית מופלאה אשר מכוונת ומדוקדקת בתכלית הדקדוק והכוונה שאין לנו בהם כל השגה ותפיסה כלל 'אני מאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו הוא בורא ומנהיג לכל הברואים והוא לבדו עשה ועושה יעשה לכל המעשים'.

ג. וכאשר זוכים אנו - בחסדי הש"ת - להשיג השגה נפלאה זו ביום נורא הוד זה הרי שממילא משיגים ומבינים אנו ומחדירים אנו לעצמינו היטב היטב את המציאות הנוראה שאין שום רע בעולם כלל וכלל, אין כוונת מציאות בכלל, הכל טוב, טוב גמור, כל דבר, כל ענין, כל מציאות, כל מה שעובר עלינו בכלל ובפרט הכל באשר לכל הוא טוב גמור ומוחלט, טוב מושלם בתכלית השלימות, טוב נצחי.

ד. הארה אדירה זו וגילוי נשגב זה יחודיים הם ליום הפורים בדווקא, וזאת מחמת יחודיות צורת הנס שאירע ביום זה אשר בשונה משאר ניסים והנפלאות שאירעו - בחסדי הש"ת - אצל כלל ישראל מאז ומעולם שהיו ניסים שחרגו ונתעלו מגדרי ודרכי הטבע הרי שהנס של פורים היה כל - כולו בתוככי הטבע עצמו, בפורים נתגלתה השגחתו יתברך בתוככי ההסתרה שבתוך ההסתרה, בתוככי הטבע והענינים המקריים כביכול, בפורים נתגלה שכל פרט ופרט בבריאה ובמהלכיה, כל פרט ממש, כולו אלוקות, כולו מושגת, כולו מכוון ומדוקדק בתכלית הכוונה והדקדוק ואין שום טבע ומקרה בעולם כלל וכלל.

ה. ולצורך יכולת הכלת גילוי נורא ונשגב זה ביום הפורים נצרכים אנו לביטול הדעת בתכלית הביטול - עד שלא נדע בין ארור המן לברוך מרדכי - היינו שנשיג ונפנים שאין כל רע בעולם, ושבאמת - בפנימיות המבט האמיתי, אין כל חילוק בין הטוב להנראה רע, כל דעביד רחמנא לטב עביד, ואין רע יורד מן השמים כלל.

והרבה יותר מזה - מכיון שמשגיגים אנו והשכל הכל הוא רק אחדותו הפשוטה ית' ש'ממש הרי שממילא אין כל רע במציאותו כלל וכלל ח"ו, והשגה זו לא ניתנת להשיגה בזה העולם השפל והנוצל אשר מטעה אותנו ומעוות לנו את הדעת, א"א להשיג השגה זו בעת שאנו תחת שלטון הדעת שהרי בדעת אנו מחלקים מבחינים ומחלקים, והעולם - עולם השקר מציג כל הזמן לפנינו מצב שהוא שכולו חזיון תעתועים עד שמדמיינים אנו שכאילו ישנו רע בעולם ח"ו וכאילו ישנם מציאותיות פעולות ומעשים היצוניים ועצמיים ח"ו מבלעדי מציאותו הווייתו ורצונו ית'.

אשר שורש כל התפיסות הדימוניות המוטעות והשקריות הללו הינו בגוף הנגוף והעלמיו ובהעלם וההסתרה השולט בעולם, עולם לשון העלם, ובפורים ע"י ה'לבסומי' אדם מבטל את הגוף ואת הדעת היצונית ומשיג את הדעת הפנימית האמיתית, דעת הנשמה, דעת דקדושה, וביטול זו הדעת היא היא היא ויודעים אנו בפורים שאיננו יודעים כלום כולם, ומפנימים אנו בפורים שכל העולם הזה על מכלול פרטיו וחלקיו הוא תחפושת גמורה, שקר ודמיון, בועת סבון, חזיון שוא, כאב פורה וכחלום יעוף, והמציאות האמיתית היחידה היא רק מציאותו ית' ש'מציאות אחדותו הפשוטה החופפת על כל היקום כולו 'לית אתר פנוי מיניה' רק הוא ית' ורצונו - תורתו, איהו וחכמתו חד, רק הם קיימים והרצונות האחרים אינם קיימים כלל וכלל ואינם אלא דמיון גמור.

בניסן נגאלו:
בחודש ניסן תשפ"ב
מצילים
את הנוער המתמודד!
פרטים בקרוב...

זוהי טעימה מתוך הקובץ המופלא 'שירת משה' לחג הפורים - מאמרים מעמיקים על סגולות ועבודת היום הקדוש וכן תפילות מיוחדות לחג הפורים. מהדורה דיגיטאלית ניתן לקבל בשליחה מייל למערכת: abyisrael@gmail.com